

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1

Titlul actului normativ

Lege

pentru modificarea și completarea Legii nr.312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

a) În prezent dispozițiile referitoare la redresarea și rezoluția instituțiilor de credit se regăsesc în cadrul Legii nr.312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar (Legea nr.312/2015), act normativ prin care au fost transpuse prevederile Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012, ale Parlamentului European și ale Consiliului (Directivei 2014/59/UE).

Legea nr.312/2015 se aplică instituțiilor de credit și firmelor de investiții, persoane juridice române, instituțiilor financiare, persoane juridice române, care sunt acoperite de supravegherea la nivel consolidat a întreprinderii-mamă în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.227/2007, cu modificările și completările ulterioare (act normativ prin care s-a asigurat transpunerea Directivei 2013/36/UE), societăților financiare holding, societăților financiare holding mixte și societăților holding cu activitate mixtă, persoane juridice române și societăților financiare holding-mamă din România, societăților financiare holding-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, sucursalelor stabilite pe teritoriul României ale instituțiilor de credit și firmelor de investiții din state terțe și stabilește mecanismele pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții. În ceea ce privește aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 312/2015 în cazul firmelor de investiții, în conformitate cu prevederile Directivei 2014/59/UE, cadrul legal european privind redresarea și rezoluția este aplicabil unei anumite categorii de firme de investiții. Astfel, conform art. 1 alin. (1) lit. a), coroborat cu art. 2 alin. (1) pct. 3 al Legii nr. 312/2015, fac obiectul prevederilor legii doar firmele de investiții având un nivel al capitalului inițial egal cu echivalentul în lei a 730 000 euro.

Această lege cuprinde prevederi care conturează trei etape distincte, respectiv **pregătirea, intervenția timpurie și rezoluția bancară**, pentru fiecare dintre aceste etape fiind prevăzute, după caz, condițiile declanșatoare, obiectivele și principiile care trebuie respectate, competențele autorităților implicate, măsurile și instrumentele ce pot fi aplicate, precum și condițiile, limitele și modalitatea de implementare a acestora, mecanismele de finanțare a rezoluției, derogările de la aplicarea altor acte normative, mecanismele de siguranță, căile de atac accesibile persoanelor care se consideră prejudiciate prin actele autorităților desemnate să pună în aplicare dispozițiile actului

normativ.

Legea nr.312/2015 asigură un set de instrumente credibile pentru a interveni într-un stadiu incipient și cu promptitudine în cazul unei instituții neviabile sau în curs de a intra în dificultate, astfel încât să fie garantată continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând în același timp la minimum impactul situației de dificultate a instituției asupra economiei și a sistemului financiar.

Instrumentele de rezoluție prevăzute de lege (vânzarea afacerii, instituția-punte, separarea activelor, recapitalizarea internă) permit autorităților implicate să poată face față unei game largi de scenarii în mare parte imprevizibile, ținând totodată seama de diferențele existente dintre situația unei singure instituții aflate în criză și situația unei crize financiare sistemice.

În contextul instrumentului de recapitalizare internă, legea conține prevederi care reglementează:

- datoriile care intră în sfera de aplicare a instrumentului;
- determinarea *cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile* atât la nivel individual cât și în contextul grupurilor (MREL);
- ordinea în care se realizează reducerea valorii și conversia instrumentelor de fonduri proprii și a altor datorii;
- tratamentul acționarilor în cadrul recapitalizării interne sau al reducerii valorii conversiei instrumentelor de capital;
- măsurile de redresare și de reorganizare care trebuie să însoțească recapitalizarea internă – planul de reorganizare
- recunoașterea contractuală a recapitalizării interne în contextul instrumentelor de datorie guvernate de legislația unui stat terț.

Legea nr.312/2015 include și prevederi ce stabilesc **competențele de rezoluție** de care dispune autoritatea de rezoluție., care pot fi exercitate, în diferite combinații, în legătură cu instituția supusă rezoluției și care se referă la: competența de a transfera acțiuni sau active, drepturi sau obligații către o altă entitate, competența de a reduce valoarea nominală a acțiunilor sau de a le anula, ori de a reduce valoarea datoriilor sau de a le converti, competența de a înlocui organele de conducere și competența de a impune un moratoriu temporar privind plata obligațiilor. Sunt prevăzute, de asemenea, și competențe suplimentare, inclusiv cea de a solicita instituției supuse rezoluției, precum și altor entități din grupul acesteia, asigurarea continuității prestării de servicii necesare destinatarului transferului de acțiuni sau de active, drepturi sau obligații pentru desfășurarea activităților preluate prin transfer.

Totodată, este prevăzut că instrumentele de rezoluție se pot aplica doar acelor instituții care intră sau sunt susceptibile de a intra în dificultate, și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, acțiunea de rezoluție fiind de interes public. Mai exact, instrumentele de rezoluție se aplică dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: (i) instituția nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență, deoarece acest lucru ar putea destabiliza sistemul financiar, (ii) aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și (iii) nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsire a unei soluții alternative provenind din sectorul privat care să fie suficientă pentru redresarea deplină a instituției, nici chiar majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte. De asemenea, sunt prevăzute **mecanisme de siguranță** pentru tratamentul acționarilor și creditorilor afectați astfel încât aceștia să nu suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție.

Pentru a asigura fondurile necesare **finanțării măsurilor de rezoluție**, cu evitarea utilizării resurselor bugetare publice pentru astfel de scopuri, legea prevede obligativitatea constituirii unui fond de rezoluție cu contribuții colectate din sectorul financiar, de principiu anterior și independent de orice operațiuni de rezoluție (finanțare ex-ante, cu nivel minim impus cel puțin până la atingerea

unei mase critice a resurselor disponibile) și, dacă această finanțare prealabilă este insuficientă, prin contribuții ulterioare.

b) În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din data de 07 iunie 2019 a fost publicată *Directiva 2019/879/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE*, a cărei transpunere în legislația națională a statelor membre trebuie realizată în termenul prevăzut de art. 3 din directivă, respectiv până la data de **28 decembrie 2020**, iar aplicabilitatea trebuie asigurată începând cu aceeași dată.

b.1. Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

b.1.1 Implementarea standardului privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (standardul TLAC) și revizuirea cerinței MREL

Directiva 2019/879/UE are ca punct de plecare standardul privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (standardul TLAC) publicat de Financial Stability Board la data de 9 noiembrie 2015. Obiectivul standardului TLAC este acela de a asigura că instituțiile de importanță sistemică globală (G-SII) dispun de capacitatea necesară de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru a contribui la garantarea faptului că, atât în rezoluție, cât și în perioada imediat următoare, respectivele instituții pot continua să îndeplinească funcții critice fără a pune în pericol fondurile contribuabililor, sau stabilitatea financiară.

Punerea în aplicare a standardului TLAC în dreptul Uniunii Europene trebuie să țină seama de cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile, specifică fiecărei instituții („MREL”), prevăzută de cadrul legal în vigoare și care se aplică tuturor instituțiilor de credit și firmelor de investiții („instituții”) cu sediul în Uniunea Europeană, precum și oricărei alte entități astfel cum este prevăzut în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului („entități”).

Având în vedere că standardul TLAC și cerința MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile și entitățile cu sediul în Uniunea Europeană au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, cele două cerințe trebuie să fie elemente complementare ale unui cadru comun.

Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al cerinței, conform standardului TLAC, pentru instituțiile din categoria G-SII („cerința minimă TLAC”) este introdus în legislația Uniunii Europene prin modificarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013, în timp ce cerința suplimentară specifică fiecărei instituții din categoria G-SII și cerința specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII, la care se face referire ca cerință MREL, este abordată prin modificări specifice ale Directivei 2014/59/UE și ale *Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010*.

Pentru aplicarea standardului TLAC, Directiva 2014/59/UE modificată prin Directiva 2019/879/UE, stabilește prevederi referitoare la strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare (single point of entry - SPE) și la strategia de rezoluție cu mai multe puncte de intrare (multiple point of entry - MPE).

În strategia de rezoluție cu un singur punct de intrare, numai o entitate din grup, de obicei întreprinderea-mamă, face obiectul rezoluției, în timp ce celelalte entități din grup, de obicei filialele care desfășoară activități economice, nu intră în rezoluție, ci transferă pierderile și nevoile lor de recapitalizare entității de rezoluție.

Pentru ca strategia de rezoluție dorită să fie aplicată în mod eficace, este important ca entitățile care urmează să facă obiectul rezoluției („entități de rezoluție”), împreună cu filialele care aparțin acestor

entităţi („grupuri de rezoluţie”) să fie clar identificate. Identificarea este relevantă şi din perspectiva stabilirii cerinţei ce urmează a fi îndeplinită astfel încât să fie asigurată o capacitate adecvată de absorbţie a pierderilor şi de recapitalizare.

Astfel, se introduc conceptele de „entitate de rezoluţie” şi „grup de rezoluţie” şi se modifică Directiva 2014/59/UE în ceea ce priveşte planificarea rezoluţiei grupului, astfel încât să se prevadă în mod explicit obligaţia autorităţilor de rezoluţie de a identifica entităţile de rezoluţie şi grupurile de rezoluţie din cadrul unui grup şi de a examina în mod adecvat consecinţele oricărei măsuri planificate în cadrul grupului în vederea asigurării unei rezoluţii eficiente a grupului.

Statele membre trebuie să se asigure că instituţiile şi entităţile dispun de o capacitate de absorbţie a pierderilor şi de recapitalizare suficientă pentru a garanta că absorbţia pierderilor şi recapitalizarea se realizează rapid şi fără dificultăţi, cu un impact minim asupra contribuabililor şi stabilităţii financiare. Acest lucru se poate obţine prin respectarea de către instituţii a unei cerinţe MREL specifice instituţiei, astfel cum se prevede în Directiva 2014/59/UE.

În linie cu prevederile standardului TLAC, cerinţa MREL se exprimă ca procent din quantumul total al expunerii la risc şi din indicatorul de măsurare a expunerii totale ale instituţiei sau entităţii relevante. Instituţiile sau entităţile trebuie să respecte concomitent nivelurile care rezultă din cele două modalităţi de calcul.

Pentru a se asigura condiţii de concurenţă echitabile pentru instituţiile şi entităţile stabilite în Uniunea Europeană, criteriile de eligibilitate a datorilor care pot face obiectul recapitalizării interne şi care sunt luate în calculul cerinţei MREL sunt aliniate la cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru cerinţa minimă TLAC, făcând totodată obiectul ajustărilor şi cerinţelor complementare introduse prin Directiva 2019/879/UE.

Din categoria datorilor utilizate pentru respectarea cerinţei MREL fac parte datoriile corespunzătoare creanţelor deţinute de creditorii negaranţaţi obişnuiţi (datorii nesubordonate), cu excepţia cazului în care acestea nu întrunesc criteriile de eligibilitate specifice prevăzute de directivă. Pentru a consolida posibilitatea de soluţionare a instituţiilor şi a entităţilor prin utilizarea eficientă a instrumentului de recapitalizare internă, autorităţile de rezoluţie pot impune obligaţia ca cerinţa MREL să fie îndeplinită cu fonduri proprii şi alte datorii subordonate, în special atunci când există indicii clare că, în rezoluţie, creditorii deţinători ai creanţelor care fac obiectul recapitalizării interne riscă să suporte pierderi care ar depăşi pierderile pe care aceştia le-ar suporta în procedura obişnuită de insolvenţă.

Autorităţile de rezoluţie trebuie să evalueze necesitatea de a impune instituţiilor să îndeplinească MREL cu fonduri proprii şi alte datorii subordonate, în cazul în care quantumul datorilor excluse din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă atinge un anumit prag dintr-o categorie de datorii care include datorii eligibile pentru MREL. Instituţiile şi entităţile trebuie să îndeplinească cerinţa MREL cu fonduri proprii şi alte datorii subordonate în măsura în care este necesar pentru a preveni situaţiile în care creditorii lor ar suferi pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în procedura obişnuită de insolvenţă.

Pentru entităţile de rezoluţie din categoria G-SII, pentru entităţile de rezoluţie ale grupurilor de rezoluţie cu active de peste 100 de miliarde EUR (bănci de prim rang), precum şi pentru entităţile de rezoluţie ale anumitor grupuri de rezoluţie mai mici care sunt considerate susceptibile de a prezenta un risc sistemic în caz de intrare în dificultate, ţinând seama de prevalenţa depozitelor şi de absenţa instrumentelor de datorie în modelul de finanţare, de accesul limitat la pieţele de capital pentru datoriile eligibile şi de recurgerea la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerinţa MREL, autorităţile de rezoluţie pot impune ca o parte din cerinţa MREL egală cu nivelul de absorbţie a pierderilor şi de recapitalizare menţionat la articolul 37 alin.(10) şi la art. 44 alin.(5) din

Directiva 2014/59/UE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2019/879/UE (8% din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii), să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate, inclusiv fondurile proprii utilizate pentru respectarea cerinței amortizorului combinat prevăzută în Directiva 2013/36/UE.

Pentru anumite bănci de prim rang, autoritățile de rezoluție limitează, sub rezerva îndeplinirii unor condiții care urmează să fie evaluate de acestea, nivelul cerinței minime de subordonare la un anumit prag, ținând seama și de potențialul risc de impact disproporționat asupra modelului de afaceri al instituțiilor respective.

Cerința MREL trebuie să permită instituțiilor și entităților să absoarbă pierderile așteptate în rezoluție sau la atingerea punctului de neviabilitate, după caz, și să fie recapitalizate după punerea în aplicare a măsurilor prevăzute în planul de rezoluție sau după rezoluția grupului de rezoluție.

Pe baza strategiei de rezoluție pentru care au optat, autoritățile de rezoluție trebuie să justifice în mod corespunzător nivelul impus pentru cerința MREL și să îl revizuiască fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta orice modificare survenită în ceea ce privește nivelul cerinței prevăzute la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE (Pilonul 2). Ca atare, nivelul impus pentru cerința MREL trebuie să reprezinte suma dintre cuantumul pierderilor așteptate în rezoluție care corespunde cerințelor de fonduri proprii ale instituției sau ale entității și cuantumul recapitalizării care îi permite instituției sau entității ca, după încheierea rezoluției ori după exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie, să îndeplinească cerințele de fonduri proprii necesare pentru a fi autorizată să își continue activitățile conform strategiei de rezoluție alese. Autoritatea de rezoluție trebuie să ajusteze, în sensul creșterii sau scăderii, cuantumul de recapitalizare pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor stabilite în planul de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție trebuie să fie în măsură să crească cuantumul recapitalizării pentru a asigura un nivel suficient de încredere a pieței în instituție sau în entitate după punerea în aplicare a măsurilor stabilite în planul de rezoluție. Nivelul solicitat al amortizorului privind încrederea pieței trebuie să permită instituției sau entității să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare pentru o perioadă corespunzătoare, inclusiv să acopere costurile legate de restructurarea activităților instituției sau entității în urma rezoluției, și să mențină un nivel suficient de încredere a pieței. Amortizorul privind încrederea pieței trebuie stabilit în funcție de o parte din cerința amortizorului combinat prevăzută de Directiva 2013/36/UE. Autoritățile de rezoluție trebuie să ajusteze, în sensul scăderii, nivelul amortizorului privind încrederea pieței, dacă un nivel mai scăzut este suficient pentru a asigura o încredere suficientă a pieței.

În conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile sau entitățile care sunt identificate drept entități de rezoluție ar trebui să facă obiectul cerinței MREL doar la nivelul consolidat al grupului de rezoluție. Aceasta înseamnă că entitățile de rezoluție trebuie ca, pentru îndeplinirea cerinței MREL, să aibă obligația de a emite instrumente de datorie eligibile creditorilor terți externi care ar urma să facă obiectul recapitalizării interne în cazul în care entitatea de rezoluție intră în rezoluție.

Instituțiile sau entitățile care nu sunt entități de rezoluție trebuie să respecte cerința MREL la nivel individual. Nevoile de absorbție a pierderilor și de recapitalizare ale acestor instituții sau entități trebuie asigurate, în general, de entitățile de rezoluție ale grupului de rezoluție din care acestea fac parte prin achiziționarea directă sau indirectă de către respectivele entități de rezoluție a instrumentelor de fonduri proprii și a instrumentelor de datorie eligibile pe care le-au emis aceste instituții sau entități și prin reducerea valorii sau conversia acestora în instrumente de proprietate la atingerea punctului în care respectivele instituții sau entități nu mai sunt viabile.

Aplicarea cerinței MREL în cazul instituțiilor sau entităților care nu sunt entități de rezoluție trebuie să respecte strategia de rezoluție aleasă și, în special, nu trebuie să modifice relația de apartenență dintre instituții sau entități și grupul de rezoluție, din care fac parte, după recapitalizarea acestor

instituții sau entități.

Pentru a consolida posibilitatea de soluționare a unei instituții din categoria G-SII, autoritățile de rezoluție trebuie să le poată impune o cerință MREL specifică instituției, pe lângă cerința minimă TLAC prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Această cerință MREL specifică instituției ar trebui impusă dacă cerința minimă TLAC nu este suficientă pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza o instituție din categoria G-SII conform strategiei de rezoluție alese.

Atunci când stabilesc nivelul cerinței MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de gradul de relevanță sistemică al unei instituții sau entități și de impactul negativ pe care intrarea în dificultate a acestora l-ar putea avea asupra stabilității financiare.

Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă în vedere necesitatea asigurării unor condiții de concurență echitabile între instituțiile din categoria G-SII și alte instituții sau entități comparabile, relevante din punct de vedere sistemic în cadrul Uniunii Europene. Prin urmare, cerința MREL aferentă instituțiilor sau a entităților care nu intră în categoria G-SII, dar a căror importanță sistemică poate fi comparată cu importanța sistemică a instituțiilor din categoria G-SII, nu ar trebui să devieze în mod disproporționat de la nivelul și componența cerinței MREL stabilită în general pentru instituțiile din categoria G-SII.

Derogări de la îndeplinirea cerinței MREL

Dacă atât entitatea de rezoluție sau întreprinderea-mamă, cât și filialele sale sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție, autoritatea de rezoluție poate acorda o derogare de la îndeplinirea cerinței MREL care se aplică acestor filiale care nu sunt entități de rezoluție sau poate permite acestora să îndeplinească cerința MREL cu garanții acoperite cu colateral între întreprinderea-mamă și filialele sale, garanții care pot fi activate în condiții temporale echivalente celor care permit reducerea valorii datoriilor eligibile sau conversia acestora. Colateralul care acoperă garanția trebuie să respecte cerințele de eligibilitate aferente garanțiilor reale, prevăzute de Regulamentul (UE) nr.575/2013 și să prezinte un risc de piață și de credit minim.

Întrucât Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prevede că autoritățile competente pot acorda o derogare de la aplicarea anumitor cerințe privind solvabilitatea și lichiditatea pentru cooperativele de credit, autoritățile de rezoluție pot, de asemenea, să acorde o derogare de la aplicarea cerinței MREL pentru astfel de instituții de credit și casa centrală, în condiții similare celor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care instituțiile de credit și organismul central sunt stabilite în același stat membru.

De asemenea, autoritățile de rezoluție pot să trateze cooperativele de credit și casa centrală în ansamblu atunci când evaluează condițiile de declanșare a rezoluției în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate.

Autoritățile de rezoluție trebuie să poată asigura respectarea cerinței externe MREL a grupului de rezoluție în ansamblu, în diferite moduri, în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate, luând în considerare datoriile eligibile ale entităților cărora, în conformitate cu planul de rezoluție, autoritățile de rezoluție le impun să emită instrumente eligibile pentru MREL în afara grupului de rezoluție.

Autoritățile de rezoluție implicate în stabilirea cerinței MREL

Pentru a se asigura un nivel adecvat al cerinței MREL pentru scopurile rezoluției, autoritățile responsabile cu stabilirea nivelului acesteia sunt autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului, care este autoritatea de rezoluție a întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, și autoritățile de rezoluție ale altor entități din cadrul grupului de rezoluție.

Orice dezacord între autorități face obiectul competențelor Autorității Bancare Europene (ABE) de soluționare a dezacordurilor, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului

European și al Consiliului.

Încălcarea cerinței MREL

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție trebuie să abordeze și să remedieze în mod adecvat orice încălcări ale cerinței minime TLAC și MREL, care ar putea constitui un obstacol în calea posibilității de soluționare a instituției de credit sau a grupului.

În acest sens, autoritățile de rezoluție pot exercita competențe specifice pentru soluționarea sau înlăturarea obstacolelor din calea posibilității de soluționare, cum ar fi adresarea solicitării instituțiilor sau entităților de a modifica profilurile de scadență ale instrumentelor de datorie eligibile sau de a pregăti și a pune în aplicare planuri pentru a restabili nivelul cerințelor respective.

Autoritățile de rezoluție pot, de asemenea, să interzică anumite distribuiri în cazul în care apreciază că o instituție sau o entitate nu îndeplinește cerințele amortizorului combinat în temeiul Directivei 2013/36/UE atunci când acestea sunt luate în considerare în plus față de cerința MREL.

Cerințe de raportare și de publicare

Pentru a asigura aplicarea transparentă a cerinței MREL, instituțiile și entitățile trebuie să raporteze autorităților lor competente și autorităților de rezoluție și să publice în mod regulat informații privind cerința MREL care li se aplică, nivelurile aferente datoriilor eligibile pentru calculul MREL, precum și altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și componența acestor datorii, inclusiv din perspectiva profilului de scadență și a rangului acordat acestora în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență.

b.1.2. Vânzarea de instrumente de datorie eligibile către clienți retail

În cazul în care o parte semnificativă a instrumentelor eligibile pentru calculul cerinței MREL ale unei instituții sau entități este deținută de investitori de tip retail care nu au primit informații corespunzătoare referitoare la riscurile induse de respectiva investiție, acest lucru ar putea constitui un obstacol în calea posibilității de soluționare.

Dacă autoritatea de rezoluție constată un obstacol în calea posibilității de soluționare care rezultă din dimensiunea și caracteristicile unei anumite baze de investitori, aceasta trebuie să poată recomanda unei instituții sau entități să abordeze respectivul obstacol.

Pentru ca investitorii de tip retail să nu investească în mod excesiv în anumite instrumente de datorie care sunt eligibile pentru calculul cerinței MREL, statele membre trebuie să se asigure că valoarea nominală minimă a unor astfel de instrumente este relativ ridicată sau că investiția în astfel de instrumente nu reprezintă o proporție excesivă din portofoliul investitorului.

Având în vedere că această cerință nu este acoperită suficient în Directiva 2014/65/UE, aceasta trebuie să fie aplicabilă în temeiul Directivei 2014/59/UE și nu trebuie să aducă atingere normelor de protecție a investitorilor prevăzute în Directiva 2014/65/UE.

b.1.3 Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

Cerința de a include recunoașterea contractuală a efectelor instrumentului de recapitalizare internă în acorduri care guvernează instrumente de datorie reglementate de legislația statelor terțe are ca scop să faciliteze aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în caz de rezoluție.

Dispozițiile privind recunoașterea contractuală a recapitalizării interne contribuie la conștientizarea de către creditorii care sunt părți în cadrul unor contracte, care sunt reglementate de dreptul unui stat terț, a eventualelor măsuri de rezoluție cu privire la instituțiile sau entitățile care sunt reglementate de dreptul Uniunii Europene.

Pot exista însă cazuri în care este impracticabil ca instituțiile sau entitățile să includă respectivele clauze în contracte. Astfel de cazuri ar fi, de exemplu, cele în care: în temeiul legislației țării terțe respective este interzis ca o instituție sau o entitate să includă astfel de clauze; instituția sau entitatea nu are nicio competență la nivel individual să modifice clauzele contractuale, întrucât acestea sunt impuse de protocoale internaționale sau se întemeiază pe condiții standard convenite la nivel internațional; datoria care ar face obiectul cerinței de recunoaștere contractuală este condiționată de o încălcare a contractului sau rezultă din garanții, contragarantii sau alte instrumente utilizate în contextul unor operațiuni de finanțare a comerțului.

Pentru a identifica mai precis cazurile de impracticabilitate, ABE va elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare, pe baza cărora

și luând în considerare particularitățile pieței, autoritatea de rezoluție stabilește, în măsura în care consideră necesar, categorii de datorii în cazul cărora ar putea exista motive de impracticabilitate.

Instituția de credit sau entitatea în cauză evaluează dacă este impracticabilă introducerea într-un contract sau într-o categorie de contracte a unei clauze de recunoaștere în materie de recapitalizare internă și motivează evaluarea făcută. Acestea furnizează în mod regulat informații actualizate autorităților de rezoluție, pentru a le ține la curent în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a condițiilor de recunoaștere contractuală.

Autoritățile de rezoluție evaluează, într-un interval de timp rezonabil, opinia instituției/entității conform căreia este impracticabilă includerea unei clauze de recunoaștere contractuală în acorduri de finanțare și ia măsuri pentru a aborda orice evaluări eronate și obstacole din calea posibilității de soluționare, survenite ca rezultat al neincluzerii unor clauze de recunoaștere contractuală.

Instituțiile și entitățile trebuie să își justifice opinia, dacă acest lucru este solicitat de autoritatea de rezoluție.

În plus, pentru a se asigura că nu este afectată posibilitatea de soluționare a instituțiilor sau entităților, datoriile în cazul cărora nu sunt incluse dispoziții contractuale relevante nu sunt eligibile pentru calculul cerinței MREL.

b.1.4 Ordinea reducerii valorii și a conversiei

Pentru a permite aplicarea efectivă a competențelor de reducere a valorii sau de conversie pentru elementele de fonduri proprii fără a încălca garanțiile creditorilor prevăzute de directivă, statele membre trebuie să se asigure că, în procedura obișnuită de insolvență, creanțele care rezultă din elemente ale fondurilor proprii au un rang de prioritate inferior celui acordat oricărei alte creanțe subordonate. Instrumentele care sunt doar parțial recunoscute în categoria fondurilor proprii trebuie să fie tratate drept creanțe rezultate din fondurile proprii pentru valoarea lor integrală. Recunoașterea parțială în fondurile proprii ar putea decurge, de exemplu, din aplicarea tratamentului tranzitoriu care are drept efect de recunoașterea parțială a unui instrument sau din aplicarea calendarului de amortizare prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru instrumentele de fonduri proprii de nivel 2.

b.1.5 Competențe de suspendare a anumitor obligații - Instrumente de moratoriu

Competența autorităților de rezoluție de a suspenda, pentru maximum două zile lucrătoare, obligații contractuale de plată sau de livrare ale instituțiilor și ale entităților este adaptată astfel încât să poată fi exercitată înainte ca o instituție sau o entitate să intre în rezoluție, începând chiar din momentul în care s-a stabilit că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă să intre în dificultate și în condițiile în care nu este imediat disponibilă o măsură din sectorul privat care ar împiedica, în opinia autorității de rezoluție, intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil, iar exercitarea respectivei competențe este considerată necesară pentru a se evita o și mai mare deteriorare a condițiilor financiare ale instituției sau entității.

În exercitarea acestei competențe, autoritățile de rezoluție trebuie să aibă posibilitatea de a lua în considerare circumstanțele fiecărui caz în parte și de a stabili domeniul de aplicare al suspendării în consecință. În plus, acestea trebuie să aibă posibilitatea de a autoriza, de la caz la caz, anumite plăți, în special, dar fără a se limita la cheltuieli administrative ale instituției sau ale entității în cauză.

Trebuie, de asemenea, să fie posibil să se aplice competența de suspendare în ceea ce privește depozitele eligibile. În acest caz, autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze cu atenție dacă este adecvată aplicarea respectivei competențe de suspendare în cazul anumitor depozite eligibile, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii, și trebuie să evalueze riscul ca aplicarea suspendării cu privire la aceste depozite să perturbe grav funcționarea piețelor financiare.

În cazul în care competența de a suspenda anumite obligații contractuale este exercitată în ceea ce privește depozitele garantate, aceste depozite nu trebuie să fie considerate indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului.

Pentru a se asigura că, în perioada de suspendare, deponentii nu întâmpină dificultăți financiare,

statele membre pot să prevadă că aceștia au dreptul să efectueze retrageri în limita unui anumit quantum zilnic.

Competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare nu se aplică obligațiilor datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE, băncilor centrale, contrapărților centrale (CPC) autorizate ori contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru valori mobiliare și piețe) (ESMA).

Excluderea anumitor pasive ale unor instituții sau entități de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau de la competența de a suspenda anumite obligații de plată sau de livrare, de la competența de a limita executarea garanțiilor sau de la competența de suspendare temporară a drepturilor de încetare, astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2014/59/UE, acoperă datoriile aferente contrapărților centrale (CPC) stabilite în Uniune și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA.

b.1.6 Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare a obligațiilor în caz de rezoluție

Pentru asigurarea unei rezoluții eficace, este esențial să se asigure faptul că, odată ce o instituție sau o entitate menționată la art.1 alin.(1) lit. (b), (c) sau (d) din Directiva 2014/59/UE intră în rezoluție, contrapărțile acesteia în contracte financiare nu își pot încheia pozițiile exclusiv ca rezultat al intrării în rezoluție a respectivei instituții sau entități. În plus, autoritățile de rezoluție trebuie să fie împuternicite să suspende obligațiile de plată sau de livrare care rezultă din orice contract financiar la care o instituție aflată în rezoluție este parte și să aibă competența de a impune restricții, pe o perioadă limitată, drepturilor contrapărților de a stinge, accelera sau înceta în alt mod contractele financiare.

În absența unui cadru legal pentru recunoașterea transfrontalieră, statele membre trebuie să impună instituțiilor și entităților menționate la art.1 alin.(1) lit.(b), (c) și (d) din Directiva 2014/59/UE includerea unei clauze contractuale în contractele financiare relevante, prin care se recunoaște că acel contract poate face obiectul exercitării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de a suspenda anumite obligații de plată sau de livrare, de a limita executarea garanțiilor sau de a suspenda temporar drepturile de încetare. O astfel de obligație trebuie prevăzută în măsura în care contractul intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor respective. Ca atare, obligația de a introduce clauza contractuală nu se aplică, de exemplu, contractelor încheiate cu contrapărți centrale sau operatori de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE, întrucât, pentru aceste contracte, chiar și atunci când ele sunt reglementate de legislația unui stat membru, autoritățile de rezoluție nu dispun de astfel de competențe.

b.2 Modificări aduse Directivei 98/26/CE privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare

Pentru a se asigura o înțelegere comună a termenilor utilizați în diferitele reglementări europene, au fost incluse în Directiva 98/26/CE definițiile și conceptele introduse de *Regulamentul (UE) nr. 648/2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții* referitoare la „contraparte centrală” și la „participant”.

Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea instituțiilor și a altor entități la sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem.

Considerentul 7 din directiva respectivă clarifică faptul că statele membre au posibilitatea de a aplica dispozițiile directivei atât propriilor instituții care participă în mod direct la sisteme reglementate de legislația unei țări terțe, cât și colateralului constituit în legătură cu participarea la aceste sisteme. Având în vedere dimensiunea mondială și activitățile anumitor sisteme reglementate de legislația unei țări terțe, precum și participarea sporită a entităților stabilite în Uniunea Europeană la astfel de sisteme, Comisia trebuie să analizeze modul în care statele membre aplică opțiunea prezentată în cadrul considerentului 7 din directiva respectivă și să evalueze necesitatea introducerii unor modificări suplimentare la directiva în cauză cu privire la astfel de sisteme.

Acte de aplicare a dispozițiilor directivei

Pentru detalierea sau, după caz, pentru punerea în aplicare a unora dintre dispozițiile directivei,

Comisia Europeană este abilitată să emită standarde tehnice obligatorii, elaborate de Autoritatea Bancară Europeană (ABE).

c) În mod similar transpunerii la nivel național a prevederilor Directivei 2014/59/UE, prevederile Directivei 2019/879/UE vor fi transpuse la nivel național prin lege. În acest context, pentru a asigura transpunerea integrală a prevederilor Directivei 2019/879/UE este necesară amendarea cadrului legislativ primar reprezentat de *Legea nr.312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență și Legea nr. 253/2004 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și în sistemele de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare.*

2. Schimbări preconizate

2. A.1. Asigurarea transpunerii prevederilor cuprinse în *Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE*

Propunerile cuprinse în proiectul de act normativ asigură transpunerea fidelă, la nivel de legislație primară, a prevederilor *Directivei (UE) 2019/879*, inclusiv a clarificărilor furnizate de Comisia Europeană în cadrul întâlnirilor organizate de către aceasta pentru a asigura o implementare uniformă a directivelor europene la nivel național de către statele membre și publicate de Comisie în data de 29 septembrie 2020 și vizează, în principal, următoarele:

a. definirea unor concepte noi în domeniul rezoluției precum "entitate de rezoluție" și "grup de rezoluție" și, în strânsă legătură cu acestea, introducerea cerinței MREL pentru entitatea de rezoluție („cerință MREL externă”), respectiv a cerinței MREL pentru entitatea care nu este entitate de rezoluție („cerință MREL internă”), ca o consecință a selectării, în cazul planificării la nivelul grupurilor, între cele două tipuri de strategii de rezoluție: strategia cu un singur punct de intrare (single point of entry – SPE) și, respectiv, strategia cu mai multe puncte de intrare (multiple point of entry – MPE);

Astfel, proiectul de lege stabilește reguli de determinare a cerinței MREL atât pentru entitățile de rezoluție din grup care vor face obiectul rezoluției (cerința MREL externă) cât și pentru filialele acestora care nu intră în rezoluție, ci transferă pierderile și nevoile lor de recapitalizare către entitatea de rezoluție (cerința MREL internă).

În linie cu introducerea noilor concepte de "entitate de rezoluție" și "grup de rezoluție", proiectul de lege aduce modificări și în cadrul dispozițiilor care reglementează planificarea rezoluției, atât din perspectiva identificării acestor entități/grupuri de rezoluție cât și, ulterior, al stabilirii unei cerințe MREL adecvate pentru asigurarea unei capacități satisfăcătoare de absorbție a pierderilor și de recapitalizare.

b. introducerea de prevederi care asigură o **cerință MREL îmbunătățită pentru instituțiile de tip G-SII dar și pentru alte instituții de credit** care reprezintă un grad ridicat de semnificație pe plan național, prin alinierea la standardul TLAC, atât în ceea ce privește nivelul cerinței cât și criteriile de eligibilitate care trebuie să fie îndeplinite de instrumentele de datorie luate în calcul la determinarea cerinței;

c. introducerea de prevederi privind **aplicarea cerinței MREL în cazul rețelilor cooperatiste** precum și de dispoziții privind derogările ce pot fi acordate de la îndeplinirea cerinței MREL în cazul casei centrale și a cooperativelor de credit afiliate la aceasta;

d. introducerea de prevederi care asigură descrierea **procesului de luarea a deciziilor cu privire la cerința MREL internă și cerința MREL externă**, în cadrul colegiilor de rezoluție;

e. introducerea, în sarcina instituțiilor de credit, a unor **obligații de raportare** către autoritățile de rezoluție și autoritățile competente, precum și a unor **obligații de publicare** în legătură cu aspecte privind nivelul și componența cerinței MREL;

f. introducerea de prevederi referitoare la **condiții de conduită cu scopul de a preveni vânzarea excesivă** a instrumentelor de datorie eligibile pentru calculul cerinței MREL către clienții retail care nu au o înțelegere corespunzătoare a riscurilor aferente deținerii instrumentelor respective.

Textul proiectului de lege reflectă modul de exercitare a unei serii de opțiuni naționale prevăzute de directivă, decis în urma consultării Autorității de Supraveghere Financiară (ASF), autoritatea cu competențe în domeniul protecției consumatorilor/investitorilor potrivit Directivei 2014/65/UE (MIFID II). Astfel, potrivit proiectului de lege, cuantumul inițial investit într-unul sau mai multe instrumente de datorie eligibile trebuie să fie de cel puțin 50 000 EUR și totodată, să fie îndeplinite cerințele prevăzute de art.87 alin. (3) și (4) din Legea nr.126/2018 privind piețele de instrumente financiare.

g. extinderea aplicabilității prevederilor care vizează conversia și reducerea valorii și în cazul instrumentelor de datorie eligibile pentru calculul cerinței MREL, nu numai în cazul instrumentelor de fonduri proprii (de nivel 1 suplimentar și de nivel 2), atunci când instituția de credit atinge punctul de neviabilitate;

h. modificări în ceea ce privește funcționarea colegiilor europene de rezoluție în cazul grupurilor care au întreprinderea-mamă într-un stat terț;

i. modificări în ceea ce privește cerința de a include recunoașterea contractuală a efectelor instrumentului de recapitalizare internă în acorduri care guvernează instrumente de datorie reglementate de legislația statelor terțe.

Proiectul de lege conține prevederi referitoare la situația în care este impracticabilă includerea în dispozițiile contractuale a unei clauze în virtutea căreia creditorul sau partea la acordul sau la instrumentul care creează datoria acceptă că datoria respectivă poate face obiectul exercitării competențelor de reducere a valorii și de conversie și este de acord să respecte orice măsură de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată datorate, de conversie sau de anulare, ce poate fi impusă de către autoritatea de rezoluție.

j. introducerea de prevederi referitoare la recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare a obligațiilor în caz de rezoluție;

Proiectul de lege prevede faptul că instituțiile de credit și entitățile cărora li se aplică legea trebuie să includă în orice contract financiar la care acestea sunt parte, și care este reglementat de legislația unui stat terț, clauze prin care părțile prevăd că respectivul contract financiar poate face obiectul exercitării de către autoritatea de rezoluție, a competențelor de suspendare sau de limitare a unor drepturi și obligații.

Totodată, ca urmare a exercitării unei opțiuni naționale prevăzute de directivă, proiectul de lege prevede și faptul că întreprinderile-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, trebuie să se asigure că filialele lor din state terțe prevăd, în contractele financiare care intră în domeniul de aplicare a acestor prevederi, clauze care să excludă posibilitatea ca exercitarea competenței autorității de rezoluție de a suspenda sau a limita drepturile și obligațiile întreprinderii-mamă din Uniunea Europeană să constituie un motiv întemeiat pentru încetarea anticipată, suspendarea, modificarea, exercitarea drepturilor de a stinge sau de a compensa drepturi sau obligații, sau de a executa garanțiile reale, în cazul respectivelor contracte.

k. introducerea de prevederi care vizează noi competențe pentru autoritatea de rezoluție:

- competența autorității de rezoluție de a interzice efectuarea de distribuiri de către instituțiile de credit atunci când nu este îndeplinită cerința amortizorului combinat, luată în considerare suplimentar față de cerința MREL determinată în funcție de valoarea totală a expunerii la risc;
- competențe în vederea soluționării încălcărilor cerinței MREL;
- competența de a suspenda obligațiile de plată ale unei instituții de credit, anterior rezoluției (cunoscută sub denumirea de "instrument de moratoriu");
- competențe specifice autorității de rezoluție pentru a se asigura că, în perioada de suspendare, deponenții nu întâmpină dificultăți financiare;
- competența de a limita executarea garanțiilor reale.

În ceea ce privește noile competențe pentru autoritatea de rezoluție, referitor la competența de suspendare a obligațiilor de plată inclusiv în ceea ce privește depozitele eligibile, proiectul de lege stabilește că exercitarea acestei competențe este însă posibilă în condițiile în care autoritatea de

rezoluție evaluează cu atenție impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare și ia în considerare legislația națională care protejează drepturile creditorilor și egalitatea de tratament a creditorilor în procedura de insolvență.

În cazul în care autoritatea de rezoluție exercită competența de suspendarea obligațiilor de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele garantate, proiectul de lege stabilește că acele depozite nu sunt considerate indisponibile în sensul Legii nr. 311/2015 privind schemele de garantare a depozitelor și Fondul de garantare a depozitelor bancare.

Totodată, în cazul exercitării competenței de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritatea de rezoluție se asigură că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective, determinat ca raport dintre valoarea cheltuielilor totale medii lunare pe o gospodărie și numărul mediu de zile din trimestrul imediat anterior datei de referință, pe baza datelor publicate de Institutul Național de Statistică.

În ceea ce privește **domeniul de aplicare**, proiectul legislativ menține sfera de aplicare existentă în Legea nr.312/2015, respectiv: instituții de credit și firme de investiții, persoane juridice române, instituții financiare, persoane juridice române, care sunt acoperite de supravegherea la nivel consolidat a întreprinderii-mamă în conformitate cu prevederile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului*, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.227/2007, cu modificările și completările ulterioare (O.U.G. nr. 99/2006), societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte și societățile financiare holding cu activitate mixtă, persoane juridice române și societățile financiare holding-mamă din România, societățile financiare holding-mamă din Uniunea Europeană, societățile financiare holding mixte-mamă din România, societățile financiare holding mixte-mamă din Uniunea Europeană, persoane juridice române, sucursalele stabilite pe teritoriul României ale instituțiilor de credit și firmelor de investiții din state terțe.

2. A.2. Alte modificări și completări aduse Legii nr. 312/2015, cu scopul de a îmbunătăți reglementarea

Distinct de modificările aduse Legii nr. 312/2015 în vederea asigurării transunerii Directivei 2019/879/UE , proiectul de lege vizează o serie de alte modificări privind:

- realizarea de corecții de natură formală asupra textului inițial al legii;
- clarificarea anumitor prevederi pentru a facilita înțelegerea textului, ca urmare a corespondenței derulate cu instituțiile de credit de la momentul intrării în vigoare a Legii nr.312/2015, precum și clarificarea anumitor prevederi ca urmare a identificării de către Banca Națională a României, în calitate de autoritate de rezoluție, unor inconsistențe ale textului legal sau a lipsei de reglementare a unor aspecte, care au determinat dificultăți în aplicarea prevederilor legii.

În acest context sunt propuse o serie de modificări ale prevederilor Legii nr. 312/2015, prin care se reglementează aspecte referitoare la guvernarea proceselor operaționale și decizionale.

- revizuirea unor prevederi privind administratorul temporar (introducerea ipotezei în care funcționarea organului de conducere al instituției de credit este împiedicată din motive precum vacantarea simultană a tuturor posturilor existente în cadrul organului de conducere ori imposibilitatea membrilor organului de conducere de a exercita responsabilitățile încredințate; inserarea competenței administratorului temporar de a efectua, în ipoteza anterior menționată, evaluarea conducătorilor unei instituții de credit, potrivit prevederilor în materie cuprinse în O.U.G. nr. 99/2006);

- introducerea de prevederi referitoare la crearea unui mecanism flexibil de guvernare a proceselor și de formalizare a deciziilor Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție,

- revizuirea prevederilor referitoare la instituția-punte în vederea clarificării cerințelor aplicabile instituției de credit-punte și instituției-punte, alta decât o instituție de credit-punte, inclusiv din perspectiva corelării cu prevederile O.U.G. nr. 99/2006;

- introducerea de prevederi referitoare la competența generală a Băncii Naționale a României, în calitate de autoritate de rezoluție, de a colecta informații și de a efectua inspecții, atât în etapa de planificare, cât și în etapa de rezoluție;

- introducerea de prevederi referitoare la competența Băncii Naționale a României de a dispune măsuri, separat de aplicarea de măsuri sancționatoare și sancțiuni administrative (similar O.U.G. nr. 99/2006), precum și circumstanțierea situațiilor în care pot fi aplicate acestea;
- consolidarea cadrului legal privind regimul aplicării sancțiunilor administrative și a măsurilor sancționatoare;
- introducerea de prevederi privind competența Băncii Naționale a României de a emite reglementări secundare în aplicarea legii și a actelor europene, precum și de a emite instrucțiuni și precizări prin care să se asigure transpunerea legislației relevante adoptate la nivelul Uniunii Europene și prin care să se urmărească implementarea celor mai bune practici internaționale în domeniul redresării și rezoluției;
- introducerea de prevederi cu privire la conformarea instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) din lege cu ghidurile și recomandările emise de ABE, potrivit instrucțiunilor/precizărilor emise de Banca Națională a României și cu privire la competența Băncii Naționale a României de a interveni în caz de neconformare. În acest sens, s-a prevăzut posibilitatea ca Banca Națională a României să facă recomandări instituțiilor de credit și entităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b), c) sau d) și /sau să poată dispune măsuri în situația în care acestea nu asigură implementarea corespunzătoare a instrucțiunilor/precizărilor emise de Banca Națională a României cu privire la ghidurile și recomandările emise de ABE.

2. B. Propuneri de amendamente aduse altor acte normative

Amendamente cu privire la Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență:

- introducerea de prevederi care să asigure faptul că, în procedura obișnuită de insolvență, creanțele care rezultă din elemente ale fondurilor proprii au un rang de prioritate inferior celui acordat oricărei alte creanțe subordonate;
- introducerea de prevederi potrivit cărora instrumentele care sunt doar parțial recunoscute în categoria fondurilor proprii trebuie să fie tratate drept creanțe rezultate din fondurile proprii pentru valoarea lor integrală.

Amendamente cu privire la Legea nr. 253/2004 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și în sistemele de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare:

- introducerea unor dispoziții pentru preluarea unor concepte introduse de *Regulamentul (UE) nr. 648/2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții* referitoare la „contraparte centrală” sau „CPC” și la „participant” pentru a se asigura o înțelegere comună a termenilor utilizați în diferitele instrumente juridice.

3. Alte informații

Secțiunea a 3-a

Impactul socio-economic al proiectului de act normativ

1. Impact macro-economic

Nu este cazul

1¹ Impactul asupra mediului concurențial și domeniul ajutoarelor de stat

Se apreciază că proiectul de act normativ va avea impact în domeniul determinării cerinței MREL atât pentru instituțiile care prezintă importanță sistemică pe plan local cât și pentru celelalte categorii de instituții de credit.

2. Impact asupra mediului de afaceri

Se apreciază că proiectul de act normativ va avea implicații asupra mediului de afaceri, prin beneficiile aduse în menținerea stabilității financiare, ca obiectiv de interes general, prin:

- solicitarea îndeplinirii de către instituțiile de credit a unei cerințe minime MREL, aliniată la standardul TLAC, care să asigure o capacitate adecvată de acoperire a pierderilor și de recapitalizare;

- impunerea de cerințe de raportare către autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă și a unor cerințe de transparență către piață în legătură cu nivelul și componența cerinței MREL;
- impunerea unor cerințe de conduită cu privire la vânzarea de instrumente de datorie eligibile către clienți retail.

3. Impact social

Suplimentarea competențelor autorității de rezoluție contribuie la menținerea stabilității financiare prin asigurarea accesului neîntrerupt al deponenților la depozite și continuarea prestării către clienți a serviciilor financiare în cazul instituțiilor de credit aflate în dificultate.

4. Impact asupra mediului

Nu este cazul

5. Alte informații

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat,
atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung
(pe 5 ani)

- în mii lei (RON) -

Indicatori	Anul curent	Următorii patru ani				Media pe patru ani
		3	4	5	6	
1	2	3	4	5	6	7
1. Modificări ale veniturilor bugetare, în plus/minus, din care: a) buget de stat, din acesta: impozit pe profit impozit pe venit TVA b) bugete locale impozit pe profit c) bugetul asigurărilor sociale de stat: contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, în plus, din care: a) buget de stat, din acesta: cheltuieli de personal bunuri și servicii asistență socială b) bugete locale: cheltuieli de personal bunuri și servicii asistență socială c) bugetul asigurărilor sociale de stat: cheltuieli de personal bunuri și servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care: a) buget de stat b) bugete locale						
4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						

6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare	
Alte informații	
Secțiunea a 5-a Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare	
1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ: Acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ:	
Proiectul de act normativ modifică, completează și abrogă unele prevederi din legislația primară în materia redresării și rezoluției instituțiilor de credit, respectiv <i>Legea nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar</i> . De asemenea, proiectul de act normativ modifică și completează unele prevederi speciale aplicabile în domeniul financiar și anume: <i>Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, Legea nr. 253/2004 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și în sistemele de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare</i> .	
2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în materie în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	
Proiectul de act normativ asigură transpunerea, la nivel de legislație primară, a prevederilor <i>Directivei 2019/879/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE</i> . Modificările propuse care nu au un corespondent în legislația Uniunii Europene și care vizează îmbunătățirea reglementării existente, nu ridică probleme din perspectiva compatibilității cu <i>acquis-ul</i> Uniunii Europene.	
3. Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare.	
Prin proiectul de act normativ se stabilesc competențe în sarcina autorităților de supraveghere sau a autorităților de rezoluție pentru urmărirea respectării inclusiv a standardelor tehnice obligatorii (acte delegate și de punere în aplicare), emise de Comisia Europeană în aplicarea <i>Directivei 2019/879/UE și aplicarea de sancțiuni în cazul nerespectării acestor standarde</i> .	
4. Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	
5. Alte acte normative și sau documente internaționale din care decurg angajamente	
6. Alte informații	
Prezentul proiect legislativ, prin care se asigură transpunerea <i>Directivei 2019/879/UE</i> se încadrează în categoria actelor normative prin care se asigură aplicarea pe teritoriul României a unor acte de drept al Uniunii Europene, potrivit dispozițiilor art. 148 din Constituția României, asigurând respectarea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene corespunzător gradului de conformare la aceasta a dispozițiilor pe care le transpune ¹ .	

¹ În Decizia Curții Constituționale a României nr. 206 din 06/03/2012, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 254 din 17/04/2012, se rețin următoarele: *Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea Constituțională constată că invocarea art. 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare la art. 20 din Constituția României, este incorectă. Carta, potrivit art.6 alin.1 din Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană, [...], are aceeași valoare juridică cu cea a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, care, în înțelesul art. 148 din Constituția României, reprezintă tratatele constitutive ale Uniunii Europene. Așadar, în sistemul constituțional românesc, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu intră sub incidența art. 20 din Constituție, care se referă la tratatele internaționale privind drepturile omului, astfel încât autorul excepției ar fi trebuit să invoce normele cuprinse în Cartă prin raportare la art. 148 din Legea fundamentală.*

<p>Secțiunea a 6-a Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ</p>
<p>1. Informații privind procesul de consultare cu organizațiile neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate În plan extern nu au fost necesare consultări. În plan intern au fost consultate Banca Națională a României, Autoritatea de Supraveghere Financiară.</p>
<p>2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ Banca Națională a României este autoritatea responsabilă cu redresarea și rezoluția instituțiilor de credit. Autoritatea de Supraveghere Financiară este autoritatea responsabilă cu redresarea și rezoluția firmelor de investiții. Asociația Română a Băncilor este constituită în scopul promovării principiilor politicii bancare în domeniile de interes general ale instituțiilor de credit membre, precum și în scopul cooperării dintre instituțiile de credit, alte instituții naționale și internaționale și asociații bancare din alte țări.</p>
<p>3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr.521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative.</p>
<p>4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente</p>
<p>5. Informații privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi Proiectul este supus avizării Consiliul Economic și Social și Consiliului Legislativ.</p>
<p>6. Alte informații</p>
<p>Secțiunea a 7-a Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ</p>
<p>1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ Au fost respectate prevederile Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009. Proiectul de act normativ a fost postat la data de pe website-ul Ministerului Finanțelor. Au fost respectate dispozițiile art. 7 din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.</p>
<p>2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.</p>

3. Alte informații
Secțiunea a 8-a Măsurile de implementare
1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale - înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente Prin proiectul de act normativ sunt reglementate noi competențe ale autorității de rezoluție.
2. Alte informații Intrarea în vigoare a actului normativ ce asigură transpunerea Directivei 2014/59/UE în legislația națională urmează să aibă loc la 3 zile de la data publicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția dispozițiilor privind cerințele de publicare aferente cerinței MREL care vor intra în vigoare la data de 01.01.2024.

Față de cele prezentate, a fost elaborat *proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr.312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar.*

MINISTRUL FINANTELOR

Alexandru NAZARE

AVIZĂM FAVORABIL

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Guvernator

Mugur Constantin ISĂRESCU

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

Președinte

Nicu MARCU

MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE

Bogdan Lucian AURESCU

MINISTRUL JUSTIȚIEI

Stelian-Cristian ION